

Herbert Noord

Afrekenen

ISBN 978-94-638658-7-6
September 2019
©Herbert Noord
Uitgever: Mijnbestseller.nl

Voor Joke, Myra
Imre, Milou
en Silvia

INHOUD

1 Wat is jazz?	6
2 Over, die Jazz!?	17
3 Het zit op de bank en het zapt	19
4 Au, m'n oren!	23
5. Behoeft	26
7. De jazz wordt doorgedraaid	30
8. De jazzmuzikant als vogelverschrikker	33
9. De roofridders van de moderne tijd	35
10. De wolharige mammoet is ook verdwenen	37
11. Duidelijk	39
12. Duizend bommen en granaten	41
13. Hammond op de saxofoon	45
14. Het regent sterren	47
15. Jazz = Jazzism = Jazzwasm = Jazzgezever	50
16. Jazz = swing	53
17. Ontglipt	55
18. Nog een prijs	57
19. Maestro... (no) music (anymore), please!	59
20. Overpeinzingen over verdwijnende cultuur	63
21. Pissig	65
22. Prijzenfestival	67
23. Roestig	69
24. Jazz als laatste redmiddel'	71
25. Imago	73
26. Weer geen miljonair	75
29. Hoe verdien je poen met een cd?	77
30. Van Gouden Harpen en draaitafelneuroten	81
31. Toekomst	83
32. Weer een jazzheld minder	86
33. Weer geen Toppers op het (NSJF) songfestival	88
34. Weer wat geleerd: "Jazz stoot af"	91
35. Witwasseriej	94

36. Zwart	97
37. Onbekend maar zeer bemind	100
38. In Memoriam Harry Sparnaay(1944 – 2017)	114
39. Natjes en droogjes	116
40. Wat speelt u daar?	119
41. Piiiieuw	126
42. Man met opdracht	130
43. De Patarch	132
44. Pasfoto	135
45. Beroemd	139
46. Hoe zich te ontdoen van een circuswagen	141
47. Drie gaatjes	145
48. Hoe word ik beroemd?	147
49. Hoe word ik beroemd II	151
50. Rent u even mee.	153
51. Geklaarde boter	156
52. Tandsteenkrabber	159
53. Verzamelen	161
54. Een vrolijke noot	167
55. Hoe het gegaan is	171
56. Corvette Stingray	173
Verantwoording	176

"Wat is jazz?"

Gek genoeg had ik die vraag aan mijzelf nooit gesteld. Jazz was op zeer jeugdige leeftijd op een uiterst simpele manier tot mijn onderbewuste doorgedrongen. Verantwoordelijk hiervoor waren een paar 78 toeren platen van mijn ouders. Daarop was muziek van Coleman Hawkins en The Ramblers vastgelegd. Van het jazzgehalte was ik mij niet bewust. Evenmin dat de door mij grijsgedraaide liedjes van Louis Davids aanknopingspunten met jazz vertoonden. Via de route zelf piano spelen kwam ik op een gegeven moment bij pianist Winton Kelly terecht, om definitief mijn onschuld te verliezen bij Art Blakey.

Tijdens deze queeste had ik me niet afgevraagd wat jazz nou eigenlijk was. De muziek die ik zocht en tegenkwam voelde voor mij als een natuurlijke omgeving. Of ik nu Cecil Taylor hoorde, Roland Kirk of Big Bill Broonzy er stonden nergens verbodsbordjes. Wel begon ik te beseffen dat mijn klasgenoten er andere ideeën over populaire muziek op nahielden. Die luisterden naar radio Luxemburg en piratenzenders. Naar, in mijn perceptie, vervelende oninteressante muziek of - afhankelijk van hun ouderlijk nest - naar klassiek. Dat laatste deden mijn ouders ook wel, mijn moeder had nog in de jaren dertig onder Mengelberg in het koor gezongen tot ze er, wegens obstructie, door de maestro zelve uitgetrapt werd, maar het werd mij niet met de paplepel ingegoten.

Kortom tot 15 november 2014 had ik mij de vraag 'wat is jazz?' nog nooit gesteld. Wel de vraag 'wat is geen jazz?' want die begon in de loop der jaren steeds meer prangend te worden mede dank zij een verontrustende overdaad aan zangeressen.

Op voornoemde datum plofte er een e-mail met een link in mijn mailbox. Het was een linkje naar een artikel over Yuri Honing, die wel over de vraag 'wat is jazz?' nagedacht bleek te hebben. Althans dat las ik in deze mail en de schrijver vervolgde met 'dat dit wel stof voor je column' kon wezen.

Het artikel stond op de site van 'Jazzenzo'.

Honing: *'Definieer eerst wat jazz is voordat je er over spreekt.'* Wie over jazz spreekt zal volgens Honing allereerst jazz als taal moeten definiëren. Pas dan kun je er over spreken en snappen anderen waar je het over hebt. Honing grijpt daarbij terug op de oorsprong van jazz.

Honing: *"Jazz is volksmuziek. Jazz is geen improvisatiemuziek, maar de kunst van het variëren op een melodie. Jazz als taal werd door Louis Armstrong en Lester Young ontwikkeld. Jazz is een volks-muziek met een spectrum aan mogelijkheden en laat zich gemakkelijk mengen met tal van andere tradities. Jazz komt voort uit de blues, gospelmuziek en spirituals en werd in zijn ontstaan beïnvloed door Franse en Engelse muziektradities. Jazz is van oorsprong geen progressieve muziek. Alles wat aan deze oorsprong refereert noem je jazz. Alles wat er niet aan refereert noem je geen jazz."*

Kletsboem. Rettekete. Holadijee.

Door Yuri's woorden werd ik gedwongen over 'wat is jazz?' na te gaan denken.

Dat viel niet mee. Alle bestaande definities van Leonard Feather tot aan Joachim Berendt voldoen min of meer maar voelen niet totaal bevredigend.

Yuri's stelling 'Jazz is volksmuziek' behoeft in mijn beleving een verfijning: 'Jazz is grotendeels zwarte volksmuziek' maar dit terzijde. Is jazz geen improvisatiemuziek maar de kunst van het variëren op een melodie?

Na alles wat ik over jazz gelezen en gehoord heb denk ik dat jazz van meet af aan pure improvisatiemuziek is geweest. Dat heeft te maken met de bron waaruit geput werd, de blues. Die op zijn beurt ook weer ontstond uit pure improvisatie-muziek de gospel. De gospel doet hier niet mee omdat dat vastliggende gezongen gebeden zijn, waar de spiritual ontstaan is uit mondelinge overlevering en in de vorm een vraag en antwoord muziek is, die alle richtingen op kan waaieren. Uit zijn woorden maak ik op dat er door Yuri voor het gemak maar even van uitgegaan wordt dat er alleen geschreven muziek gebruikt

werd om op de melodie te variëren. Is dat namelijk niet het geval dan bestaat het ten gehore brengen van de melodie uit interpretatie en dat is dan eigenlijk al improvisatie. Vandaar dat de leden van het Concertgebouworkest met partituren voor hun neus zitten. Vermoedelijk zou een gastsolist zonder gebruikmaking van de partituur al snel tot een hier en daar geïmproviseerd nootje vervallen. Meester-pianist Arthur Rubinstein was er berucht om. *"He had a tendency to miss notes and improvise rather than play difficult ..."* Maar omdat het zo'n geweldige musicus was viel niemand daarover. En terecht. Trouwens is de genoteerde - al dan niet klassieke - muziek niet het definitieve resultaat van een oneindig aantal improvisaties?

Dat Yuri jazz van oorsprong geen progressieve muziek noemt is natuurlijk een gotspe. Jazz is vanaf het begin een simpele muziek die daardoor nood tot progressie. Zeker als het woord progressief wordt gelezen als trapsgewijze vooruitgang. Elke moedige jazzmuzikant voelt zich uitgedaagd door die eenvoud om daar een eigen draai aan te geven en de hoorbare bewijzen zijn er, dit zijn vaak progressieve draaien. Beweren dat jazz geen vooruitgang kent, lijkt mij een mentale, niet fysieke, gehoorbeschadiging.

"Alles wat aan deze oorsprong refereert noem je jazz. Alles wat er niet aan refereert noem je geen jazz", zegt Yuri. Dit is een ongekennde simplificatie. Alles wat aan een bolvorm refereert noem je rond en alles wat er niet aan refereert vierkant. Zoiets.

Wat jazz nu eigenlijk is dient duidelijker getoetst te worden. Voor mij is het simpel: alles wat mijn lijf doet bewegen is jazz of op zijn minst beïnvloed door jazz. Deze stelling is natuurlijk zeer persoonsgebonden en te eenvoudig.

Na enig brein peuteren kwam ik tot een - mogelijk - betere definitie: *Jazz is het samenspel van metrum en melodie op een dusdanige wijze dat er een zowel een geestelijke als fysieke reactie ontstaat.* Dit dan weer in tegenstelling tot klassieke of contemporaine muziek waar - uitzonderingen daargelaten - wel geestelijke maar geen fysieke reacties ontstaan. En ook weer in tegenstelling tot popmuziek waar wel een fysieke maar geen geestelijke reacties ontstaan. (Hoe-

wel sommige mensen door sommige popliedjes heftig geëmotioneerd kunnen worden).

Vervolgens ging ik met mij bekende jazzmakers en liefhebbers in schriftelijke discussie om hun mening te vernemen over deze vraag. De antwoorden tonen duidelijk verdeelde meningen aan. Dat verwonderde mij niet.

Toch kon ik uit de antwoorden wel een paar kenmerken pikken die wat duidelijkheid scheppen.

1. Improvisatie vormt een integraal onderdeel.
2. Zonder improvisatie geen jazz.
3. Swing wordt bijna eensgezind beschouwd als inherent aan jazz.
4. Jazz is qua uitvoering zeer persoonsgebonden.
5. Jazz is nooit voltooid.

Toen ik 'wat is jazz' googelde in het Nederlands leverde dat 447 antwoorden op, waaronder de verwijzing naar het automerk Honda en een onverlaat die zijn Shihtzu hondje de naam Jazz heeft gegeven. Een sluitend antwoord vond ik er overigens niet tussen. Daarvoor dienen we te luisteren naar wat de echte architecten van de jazz over hun muziek te berde brachten. De mooiste en meest onverwachte vond ik op YouTube, kijkend naar een clipje uit de documentaire van Louis Panassié 'L'aventure du jazz' uit 1972. In het clipje vallen Hammondorganist Milt Buckner en drummer 'Papa' Jo Jones te bewonderen. Op een gegeven moment wordt aan Milt de vraag gesteld wat jazz nu eigenlijk is en Milt zegt dan: "*This is a correct way to define jazz: It must have a beat and it got to have a soul.*" Daar hoeft ik niets meer aan toe te voegen.

Aan Louis Armstrong werd de vraag gesteld: "What's jazz after all?" Satchmo's antwoord: "*Man, if you have to ask what jazz is, you'll never know.*"

Hier sluit een uitspraak van Thelonius Monk naadloos bij aan:

"I don't have a definition of jazz. You're just supposed to know it when you hear it"

George Gershwin verwoordde het zo: *"Life is a lot like jazz..... it's best when you improvise..."*

Nog eentje van de onvolprezen Thelonius Monk: *"Talking about music is like dancing about architecture."*

Charles Mingus heeft het helemaal door: *"Good jazz is when the leader jumps on the piano, waves his arms, and yells. Fine jazz is when a tenorman lifts his foot in the air. Great jazz is when he heaves a piercing note for 32 bars and collapses on his hands and knees. A pure genius of jazz is manifested when he and the rest of the orchestra runaround the room while the rhythm section grimaces and dances around their instruments."*

Volgens Johnny Griffin zit het zo: *"Jazz is a music made by and for people who have chosen to feel good in spite of conditions."*

Art Blakey heeft een verrassende kijk: *"No America, no jazz. I've seen people try to connect it to other countries, for instance to Africa, but it doesn't have a damn thing to do with Africa."*

Geen enkele twijfel bij Woody Shaw: *"I think that when jazz stops swinging, it's not jazz."*

Met de visie van Art Blakey ben ik het zonder meer eens. Hij heeft dat zelf duidelijk gemaakt met zijn project Orgy in Rythm 1 & 2 waar hij Afrikaanse muziek laat horen, althans zoals hij die beleefd en weergeeft. Vergelijk dat met zijn 'Art Blakey's Jazz Messenger's' en je weet meteen dat het inderdaad om gescheiden werelden gaat die ergens in het verre verleden een gemeenschappelijke voedingsbodem hebben gekend. Charles Mingus zijn visie op het onderwerp is ook niet mis.

Ik breng even in herinnering welke conclusies ik hierboven had getrokken:

1. Improvisatie vormt een integraal onderdeel.
2. Zonder improvisatie geen jazz.
3. Swing wordt bijna eensgezind beschouwd als inherent aan jazz.
4. Jazz is qua uitvoering zeer persoonsgebonden.
5. Jazz is nooit voltooid.

De uitspraken van de aangehaalde 'originals' ondersteunen een of meerdere van deze 5 punten. Daarnaast kreeg ik behoorlijk wat reacties op mijn column, waaruit ik een selectie heb gemaakt. (*Namen en adressen bij mij bekend*).

Onderstaande zinsnede uit jouw overwegingen, lijkt mij de juiste omschrijving.

Jazz is het samenspel van metrum en melodie op een dusdanige wijze dat er een zowel een geestelijke als fysieke reactie ontstaat.

Ik vind overigens Honing's gedachtespinsels erg vreemd. Het is algemeen aanvaard dat jazzmuziek de blues als grondslag heeft. Uiteraard zijn allerlei andere muzieksoorten van invloed geweest op de ontwikkeling van de jazzmuziek. Sommigen beweren zelfs dat de Joodse Klezmer de basis is geweest, geïmporteerd via immigranten. Yuri Honing neigt in zijn eigen spel sterk naar de klassieke muziek, m.a.w. dat hij er een afwijkende mening op na houdt is m.i. dan ook niet vreemd, maar wel raar allemaal. En improvisatie lijkt mij van de oorsprong af aan continue aanwezig geweest.

Jammer dat de rol die de 'conserveertoria' (sic) spelen in beide artikelen niet wordt becommentarieerd... Jazz is Afro-Amerikaanse muziek uit de 20ste eeuw.

Laat professor Honing nu eerst maar eens gaan swingen, dan praten we verder over JAZZ....Wat een verhaal.....

Jazz is een soep waar voortdurend ingrediënten aan worden toegevoegd.

Yuri Honing kan ik óók niet volgen, volgens mij begrijpt hij het niet. Het kan ook zijn dat Yuri Honing bewust de dingen zo provocerend formuleert om dichterbij de definitie te komen, middels de reacties van anderen. In mijn beleving ervaar ik muziek als een vorm van communicatie. Eén van de opvallende zaken in de Jazz scene is dat de beoefenaars hiervan een voorliefde hebben van nieuw maatschappelijk /sociaal gedrag, of anders gezegd: wij horen er niet echt bij, vinden dat prima en willen dat ook graag zo houden. Swing vind ik iets onderbelicht en toch ook wezenlijk onderdeel van het begrip. Keer op keer is mijn ervaring dat als er sprake is van 'swing', een autonome kracht het ritme overneemt en alles laat samen vallen. Het begrip 'flow' speelt ook een rol. Jazz is wellicht een uitingsvorm van een nog niet ontdekte aandoening van ons brein. Hier valt overigens prima mee te leven.

Jazz..... is voor mij vooral Genieten.....en bij voorkeur in gezelschap van gelijkgestemden! Al dat gelul erover door die zogenaamde deskundigen.....pffh!!! Jazz volgens mij: Swingende Muzikale Improvisatie Met Gevoelop een bekend of ter plekke verzonnen themadat is toch waar het om gaat.

Wat is jazz? Yuri wil dit aan anderen uitleggen, wat mij onbegonnen werk lijkt. Wat ik mis in de beschouwing van Yuri is het woordje swing. Jazz is volgens mij muziek, al of niet gezongen, die swingt.

Als men die 'feel' niet heeft is het niet over te brengen. Muziek zonder swing is dus geen jazz. Dan de vraag wat is swing? TIMING! Swing ontstaat door niet steeds op de tel te spelen maar soms er voor of er na met variabele rusten. Jazz is wel degelijk inherent aan improvisatie. Zogenaamde aan jazz-relevante muziek van na de jaren '70 ontbreken vaak de bovengenoemde ingrediënten. (Meneer DINGES weet niet wat SWING is!)

Artikelen en jouw verhaal goed gelezen. Ik kan je gedachte verder goed volgen. Jou een beetje kennend begrijp ik ook jouw conclusie wel en je vragen. Men probeert (en niet voor het eerst) jazz te definiëren met name vanuit de oorsprong. Voldoet het daar niet aan dan is het geen jazz stellen ze. In dat opzicht is jouw bolvorm / cirkel / vierkant iets te cru. Als het er niet aan voldoet is het niet 'iets anders' (een vierkant in jouw voorbeeld) maar het is alleen 'geen jazz' (of cirkel). Je metrum en melodie definitie begrijp ik wel maar inderdaad is dat nogal persoonlijk en - let op - op die manier gedefinieerd past het zo ongeveer op alles. Het is 'in the ear of the beholder'. Improviseren kan op allerlei manieren (denk aan alle thema's van Bach etc.). Rubinstein improviseerde maar zijn muziek was bepaald geen jazz. Variëren en door ontwikkelen zijn wel kenmerken van jazz. Improviseren kan ook resulteren in het verlies van interesse van je toehoorders. Alleen in je eigen oren klinkt het nog lekker; de anderen haken af. Variëren op een melodie geeft luisteraar maar ook medemusici de mogelijkheid te volgen wat er gaande is. Ik denk dat de benadering vanuit de oorsprong de lading dus beter dekt dan vanuit wat het met je doet (jouw idee en vraag) Als je het benaderd vanuit de oorsprong dan kun je het ook 'niet progressief' noemen. Het heeft zich langzaam ontwikkeld en was niet ineens als nieuwe muzieksoort aanwezig. Er bestaat wel zoiets als progressieve jazz maar dat is dan ook een ontwikkeling waarbij ineens een drastisch andere weg wordt gezocht. In de ontwikkeling van de jazz zijn daar verschillende voorbeelden van en daarbij laat het publiek het vaak afweten. En als ik heel eerlijk ben heb ik ook vaak het gevoel dat mede musici

ook geen idee hebben waar de anderen (dan wel een solist) op dat moment mee bezig is. Dat is dan prompt 'te progressief'. Te 'radicaal anders' en radicalen en progressieven liggen weer dicht bij elkaar. Blijft inderdaad onbeantwoord wat nou Jazz is. Dat klopt. Ik heb er, net als jij waarschijnlijk, vele boeken over. Maar als ik de artikelen zo lees denk ik wel dat ze toch aardig de 21ste eeuw in schrijven. De kunst van het variëren op een melodie, gebaseerd op een volksmuziek, zich gemakkelijk mengen latend met tal van andere tradities maakt het dus ook gewoon vandaag nog mogelijk Jazz te maken. Omdat de oorsprong inmiddels ver achter ons ligt is die eigenlijk steeds minder belangrijk aan het worden en kunnen ook 'niet Afro-Amerikanen' zich al jaren verdienstelijk maken in de jazz. Gedachtewisseling maar een keer met een wijntje erbij voortzetten, denk ik.

Oh ja Herbert, is het je ook wel eens opgevallen dat z.g. jazznummers waar het woord rythmn en of swing in voorkomen nooit swingen? denk aan 'It don't mean a thing....', of 'I got rythmn'. Net zoiets als je van tevoren tegen je vriendin zegt 'nu gaan we eens even geweldig seks hebben'. Wordt geheid helemaal klote (of kut...)overigens put ik ook uit eigen ervaring, waar het spelen van bovengenoemde nummers betrof (en dan ook nog met een zangeres...) verder zal het mij worst zijn of iets jazz is ofal dat hokjesgedoe heeft al oceanen van narigheid opgeleverd....het labelen van dingen, mensenkunst blijft mensenwerk ... tegenwoordig is tunnelvisie een populaire kreet... kortom het indelen of kaderen, sorteren, benoemen. Etc. heeft al veel narigheid veroorzaakt.... is de emotie echt, of nageaapt....geen noot gelogen, zo ja valt men toch door de mand, kortom een grote verantwoording die ja jezelf moet stellen, zeg ik echt wat ik voel of sta ik te 'faken'....

Dit stuk snijdt hout en ik ben het in ieder geval eens met de slotdefinities volmondig voor wat betreft de punten 1, 2, 4 en 5 Voor wat be-

treft punt 3 heb ik mijn bedenkingen zeker als aan de overige punten wordt voldaan. (*Punt 3: Swing wordt toch wel beschouwd als inherent aan de muzieksoort*).

Wij zijn het er over eens dat jazz swing moet bevatten. Dus gaan we er vanuit dat jazz iets is. Wat swing is hebben we allemaal weleens uitgelegd. Jazz is dus een gegeven. Laten we zeggen voor het gemak dat het een ding is. Maar waar bestaat dat ding dan uit? Ik probeer een vergelijking te maken.

Bij de sommige dingen kun je zeggen, het is van metaal. Ja, metaal, edelmetaal – ijzer etc. Dat kun je duiden. Maar bij het 'ding' jazz is die formule niet hanteerbaar. Na lang nadenken is mijn conclusie als volgt:

Jazz is een mengeling van Afrikaans/Amerikaanse/Improvisatiemuziek en swing. Om deze muziek te bevatten en te begrijpen en te spelen is bluesfeeling een vereiste. Laten wij blij zijn dat het ons is overkomen. Nog even een vergelijking: Jazz is Edelmetaal!

Uiteindelijk zal jazz voortleven bij de gratie van twee namen: Davis en Coltrane. Alles van daarvoor of daarna is bijkomstig bewijs. Davis omdat hij de link is met pop en Coltrane omdat hij de link is met spiritualiteit.

Is hiermee de vraag 'wat is jazz?' afdoende beantwoord. Nee natuurlijk maar ik denk wel dat mijn definitie *Jazz is het samenspel van metrum en melodie op een dusdanige wijze dat er zowel een geestelijke als een fysieke reactie ontstaat* aardig overeenind blijft.

Over, die Jazz!?

Nee, het idee dat jazz nog echt leeft heb ik al enige tijd achter me gelaten.

Natuurlijk onder de noemer jazz valt zeker wel beweging te noteren maar de eerste vraag die opdoemt is dan meteen: "Wat is jazz?" Zonder in oeverloze discussies te verzeilen: "Jazz is jazz als het swingt." Volgende oeverloze discussie: "Wat is swing?"

Mijn antwoord: "Als je niet stil kunt blijven zitten en toch geen AD/HD patiënt bent."

Nu we het strijdtoneel stevig afgeperkt hebben, wordt in één klap duidelijk waarom jazz niet meer leeft. Er wordt nauwelijks meer geswingd.

Jazzvrienden de constatering is gruwelijk maar waar, de swing heeft ons verlaten.

Valt daar nog iets aan te doen, broeder Noord? Nee, geachte gelovigen, het vonnis is onherroepelijk: "Geen Swing!"

En waarom dan wel niet, eerwaarde?

Wel, beminde gemeente, het antwoord steekt ingewikkeld in mekaar en is allerminst eenduidig.

Toch gaarne een poging tot verklaring, o geprezen voorganger.

Welnu, het is voornamelijk te wijten aan de moderniteit.

Voor een continuïteit is het belangrijk dat iets doorgegeven wordt.

Als in de continuïteit plotseling een leemte valt, dan zien allerlei afsplitsingen een mogelijkheid tot ontwikkeling.

Dit is nu wat er in de jazz gebeurde.

Na de zestiger jaren, waarin nog volop geswingd werd viel er een gat, dat werd opgevuld met de op dat moment net tot ontwikkeling komende (consumenten-)elektronica.

Elektronica variërend van drumcomputers tot synthesizers en al wat OLH nog meer verboden heeft. Deze ontwikkeling zet zich tot op de dag van vandaag voort. Het probleem is, dat een chip onmogelijk kan swingen, hoe de programmering ook geschiedt.

Tevens voelde de generatie die zich met deze elektronica bezighield, zich geroepen om deze richting als zaligmakend te verklaren en tot norm te verheffen. Het voorgaande was ouderwets en had afgedaan. Vergelijk bijvoorbeeld het spel van Joe Zawinul uit de tijd dat hij met de Adderley's speelde, met wat hij daarna liet horen en het is wel duidelijk, wat ik bedoel.

Alleen in obscure gelegenheden werd nog - helaas tevergeefs - getracht het oude swing-ambacht in ere te houden.

Door de onmogelijkheid om het elektronica tij te keren, zitten wij vandaag de dag opgescheept met musici, die veelal hun instrument tot in de perfectie beheersen maar swingen ho maar.

Inderdaad, waar hadden zij de swing-ervaring moeten opdoen? Het is iets wat je hebt en door ervaring aanscherpt. Verwerving door studie behoort niet tot de mogelijkheden. Ook funest voor de swing-timing, is de stortvloed van non-swing die constant over de aanstormende talenten wordt uitgestort. Probeer je daar maar eens tegen te verweren.

In de bakermat van de jazz, de USA is iets soortgelijks aan de gang. Door de voortgaande ontkerkelijking en het daardoor afnemende kerkbezoek onder de jongeren, krijgt de jeugd de 'soul' en 'swing' niet meer met de paplepel van een swingende dominee ingegoten. Ook in de USA neemt daardoor het aantal swingende muzikanten drastisch af.

Een aardig voorbeeld daarvan vormde het onlangs op tv uitgezonden eerbetoon aan Ray Charles. Een heel scala aan hedendaagse artiesten, begeleidt door een groot orkest vergreep zich aan de nummers die onlosmakelijk aan Ray verbonden zijn. Tussendoor liet men oude filmpjes van de meester zelf zien en horen. De kloof tussen het heden en verleden was van een onpeilbare diepte. Alleen enkele musici als Billy Preston en Alicia Keys wisten zich aan de horreur te onttrekken.

Nee, teer beminde gelovigen, zoals ik reeds eerder heb opgemerkt, koester uw platen- en cd-verzameling want beter wordt het niet meer.